

er en saadan, at der ikke behøves at gjøres Noget, i saa Fald giver han altsaa Meieriet fri, saa at det kan udlevere Mælk, men det kan jo ogsaa være, at der maa træffes Foranstaltninger, enten bestaaende i, at den Syge maa føres bort, eller bestaaende i, at hans Sengklæder og Andet, der har været i nær Berøring med ham, skal desinficeres og Sligt. Men det er jo ikke Forholdsregler, der behøve at være saa længe, det vil jo ofte være Tilfældet, at Vægen strax ved sit første Besøg paa Stedet kan være i Stand til at træffe de fornødne Forholdsregler og give de fornødne Instruxer, saa at Udgangen til at udsælge Mælk fra Meieriet kan gives fri igjen. Men som almindelig Regel gaar det ikke an at opstille Andet, end at naar der i en Eiendom, hvori Meieriet er beliggende, opstaar en af disse smitsomme Sygdomme, maa der lægges Hindringer i Veien for, at Mælken udleveres derfra. Den Tanke, som Lovforslaget i det Hele taget vil ind paa er, at Mælken er den farligste Smittebærer, og at de fleste Sygdomme, der udbrede sig fra et Fællesmeieri, udbrede sig gennem Mælken. Der er da ogsaa mange Exempler derpaa, det er ingenlunde Noget, der staaar saaledes som en blot indbildt Skræk, der er mange Exempler endogsaa paa ret betydelige Epidemier, der saaledes have taget deres Udgangspunkt fra et Fællesmeieri. Der er saaledes i Motiverne gjort opmærksom paa en Epidemi paa Fyn, som udbredte sig fra et Fællesmeieri, som hjemstogte to Sogne og som medførte 109 Tilfælde af Tyfus, af hvilke de 17 vare med dødeligt Udfald. Det maa dog virkelig kaldes for en ganske betydelig Epidemi og et temmelig betydeligt Unde for denne Egn. Ligeledes har der i det sidste Aar foruden dette Tilfælde været en anden ogsaa fra et Fællesmeieri udgaaende Tyfusepidemi, som medførte omtrent 90 Sygdomstilfælde. Foruden disse særlig store Epidemier, har der ogsaa været mange mindre, men jeg skal blot gjøre opmærksom paa, at i et enkelt Amt, nemlig Ringkjøbing Amt, have disse Tilfælde tilbraget sig en saadan Opmærksomhed, at Amtsrådet har beffæstiget sig meget med Spørgsmaalet og udarbejdet Forslag til Vedtægter, som omtrent gaa ud paa det Samme som nærværende Lovforslag, i enkelte Retninger maaste dog ikke saa vidt. Det er altsammen Beviser paa, at den Fare, som dette Lovforslag vil afværge, virkelig er til Stede og har vruist sig lige til den aller sidste Tid. Jeg tror rigtignok, at den sidste aarede Taler har fuldommen Ret i, at Folk ere saare tilbøielige til at hengive sig til en vis Sorgløshed, hvad disse Ting

angaa. Naar de i længere Tid have set, at Alt er gaaet godt, og at der ingen Epidemi har været, ere de tilbøielige til at tro, at det er en Overflødighed og Urimelighed, Alt, hvad der forlanges i hygieinisk Henseende, medens der, naar der kommer en Epidemi paa Stedet, vil indtræde et fuldstændigt Omsving. Saa lærer man, hvad det har at bethyde, og saa opstaar der paa et saadant Sted en stor og hidtil ukjendt Zver for virkelig at træffe hygieiniske Foranstaltninger. For saa vidt man har gjort betydelige Indvendinger mod § 10, skal jeg bemærke, at det Spørgsmaal om, hvor lang en Frist der skal gives for at indrette de nuværende Meierier efter den nuværende Lovs Bestemmelser, jo er Noget, som man kan forhandle om. Der er nævnt 9 Maanedes, og at en Forlængelse af Fristen paa 3 Maanedes kan gives, men det er naturligvis Tal, som ikke skulle være fastslaaede en Gang for alle, og Ting, som ikke kunne siges at være hævet over Kritik. Det er selvfølgelig en vilkaarlig Grændse, og skulle man lægge Vægt paa at faae disse Fristbestemmelser forøgede, er det ikke Noget, som skal lægge Lovforslaget Hindringer i Veien min Side. Hvad Tilshynet angaar, forekommer det mig, at det er ordnet paa en saadan Maade, at man heller ikke fra Frihedens Side kan have Noget derimod at erindre. Det bestaar i, at Mænd, som ere valgte af Kommunalbestyrelsen, føre dette Tilshyn. Hvad enten der er Sundhedskommission eller ikke, bliver det det Samme; er der en Sundhedskommission, bliver denne jo i Reglen valgt af Kommunalraadet eller Sogneraadet, og er der ingen, skal det vælges tre Mænd til dette særegne Hverv. At disse Mænd i Forening med Vægen, som de nødvendige maa have Hjælp af, udøve Tilshyn, kan sandelig ikke betegnes som nogen udemokratisk Forholdsregel eller som nogen udemokratisk Ordning af disse Ting. For saa vidt man særlig har hæftet sig ved de Dødsbestemmelser, som ere opstillede for Distriktslægens Medhjælp osv., skal jeg bemærke, at det er ogsaa et Punkt, som der kan forhandles om. Disse Betalinger til Distriktslægen bleve noget fattede op i Landssthinget, og selvfølgelig vil jeg ikke have Noget imod, om man vilde være tilbøielig til at gaa tilbage til Regeringens Forslag, men det er ligeledes et Punkt, som efter min Mening ingenlunde kan gjøres til Grundlag for et alvorligt Angreb paa Lovven. Hvad endelig angaar det sidste Spørgsmaal, som § 14 giver Anledning til, og som strax i Begyndelsen hlyntes at vække en lille Storm her i Forsamlingen, vil jeg gjøre opmærksom paa, at det, der for mig er